

דף קב.

עין משפט א.ב.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ה"א

קְדָשֵׁי מִזְבַּח שְׁמֵתוֹ יֵצְאוּ מִיַּדִּי מְעִילָה דְּבַר תּוֹרָה. אָבֵל מוֹעֲלִין בְּהֶן מְדַבְּרֵי סוֹפְרִים. וְכֵן אִם נִפְסְלוּ בְּדַבְּרִים

כ. כסף משנה: קדשי מזבח שמתו וכו'. מימרא דר"י בפ"ג דמעילה (י"ב) ובריש מעילה שם. ואיכא למידק אמאי נקט רבינו קדשי מזבח הא ר"י קדשים סתם נקט. וי"ל דלרבנותא נקט קדשי מזבח וכ"ש קדשי בדק הבית ועוד משום דבהאי פירקא עסיק בדיני קדשי מזבח מש"ה פתח בהו. ומ"ש וכן אם נפסלו בדברים שיפסלו בהם הקרבנות מועלים בהם מד"ס בד"א בשלא היה להן שעת היתר לאכילה כהנים וכו' כיצד קדשי קדשים שנפסלו קודם שיגיע הדם למזבח כהלכתן כגון ששחטן בדרום אע"פ שקיבל בצפון וכו' עד שהרי לא היה להם שעת היתר. משנה בריש מעילה קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלים בהם שחטן בדרום וקיבל דמן בצפון וקיבל דמן בדרום שחט ביום וזרק בלילה שחט בלילה וזרק ביום או ששחטן חוץ לזמנן וחוץ למקומן מועלים בהם כלל אמר ר' יהושע כל שהיה לה שעת היתר לכהנים אין מועלים בה וכל שלא היה לה שעת היתר לכהנים מועלים בה אי זו היא שהיה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמאת ושיצאת ואי זו היא שלא היה לה שעת היתר לכהנים שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקיבלו פסולים וזרקו את דמה. ומ"ש רבינו או שזרקוהו פסולים אע"פ שקיבלוהו כשרים. שם נחלקו חזקיה ור"י אי סגי בנראה לזריקה דהיתר זריקה שנינו או בעי שעת היתר אכילה דחזקיה סבר היתר זריקה סגי הילכך כל שנתקבל הדם שלא בהכשר סגי להוציא מידי מעילה ור"י סבר דלא אלא שיזרק בהכשר ויותר באכילה ופסק רבינו כר"י מפני ששם הביאו כמה ראיות לדבריו ואע"ג דשנינהו חזקיה שינויי דחיקי נינהו ועוד דסוגיא דפי"ב דמנחות כר"י רהטא. ובגמ' אתמר עלו מהו שירדו רבה אמר אם עלו ירדו רב יוסף אמר אם עלו לא ירדו אליבא דר' יהודה לא תיבעי לך דכ"ע לא פליגי דאם עלו ירדו כי פליגי אליבא דר"ש וכו' תנן קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהם בשלמא לרב יוסף ניחא אלא לרבה קשיא מאי מועלים בהם מדרבנן ואע"ג דהא דאוקימנא מתני' דקתני מועלין בהם מדרבנן אליבא דרבה הוא משמע דלרב יוסף מועלין בהם מדאורייתא ובמסקנא בגמרא אסיקנא לרבה בתויבתא והוי משמע לכאורה דכיון דהלכה כרב יוסף ולדידיה מועלין דקתני מתני' הוי דאורייתא הכי נקטינן כי דייקנין בה נקטינן דמועלים בהם דקתני מתני' היינו מדרבנן משום דהא דאוקימנא מתני' דמועלין בהם היינו מדרבנן לרבה אבל לרב יוסף הוי מדאורייתא היינו אליבא דר"ש אבל לר' יהודה הא אמרינן דכ"ע לא פליגי דאם עלו ירדו וא"כ אין מועלין בהם מדאורייתא וכיון דקי"ל הלכה כר' יהודה לגבי ר"ש כל שלא היה לה שעת היתר לכהנים אין מועלין בה אלא מד"ס. ומ"ש או שיצא הבשר והדם כולו. נ"ל שט"ס יש כאן וצריך להגיה או שיצא

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שִׁיפְסֹלוּ בְּהֵן הַקָּרְבָּנוֹת שְׂכָבָר בְּאַרְנוּם מוֹעֲלִין בְּהֵן
 מִדְּבָרֵי סוּפְרִים. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּשָׁלָא הִיָּה לְהֵן
 שְׁעַת הֵתֵר לְאַכִּילַת כֹּהֲנִים. אָבֵל אִם הִיָּה לְקֹדְשֵׁי קֹדְשִׁים
 הַנְּאֻכָּלִים שְׁעַת הֵתֵר וְאַחַר כֶּן נִפְסְלוּ וְנִאֶסְרוּ בְּאַכִּילָה
 הוֹאִיל וְהֵתֵרוּ שְׁעָה אַחַת אֵין מוֹעֲלִין בְּאוֹתוֹ דְּבַר שְׁהִיָּה
 רְאוּי לְאַכִּילָה כְּמוֹ שְׂבֵאֲרָנוּ. כִּי צַד. קֹדְשֵׁי קֹדְשִׁים שְׁנִפְסְלוּ
 קֹדֶם שְׁיִגִיעַ הַדָּם לְמִזְבֵּחַ כִּהְלַכְתָּן כְּגוֹן שְׁשַׁחֲטָן בְּדָרוֹם
 אֶף עַל פִּי שְׂקֵבֶל בְּצָפוֹן אוֹ שְׁשַׁחֲטָן בְּצָפוֹן וְקֵבֶל בְּדָרוֹם.
 אוֹ שְׁשַׁחֲטָן בִּיּוֹם וְזָרֵק בְּלֵילָה אוֹ שְׁשַׁחֲטָן בְּלֵילָה וְזָרֵק
 בִּיּוֹם. אוֹ שְׁעִשְׂאָן בְּמַחְשֶׁבֶת הַזְּמַן אוֹ בְּמַחְשֶׁבֶת הַמָּקוֹם.
 אוֹ שְׂקֵבֶלוֹ הַפְּסוּלִין אֶת דָּמָן אֶף עַל פִּי שְׁזָרְקוּהוּ כְּשָׂרִים.
 אוֹ שְׁזָרְקוּהוּ פְּסוּלִין אֶף עַל פִּי שְׂקֵבֶלוֹהוּ כְּשָׂרִים. אוֹ
 שְׁיִצָּא הַדָּם וְהַבֶּשֶׂר כָּלוּ קֹדֶם זְרִיקַת הַדָּם. אוֹ שְׁלָן הַדָּם.
 בְּכָל אֵלוֹ מוֹעֲלִין בְּכֻלָּן לְעוֹלָם שְׁהָרִי לֹא הִיָּה לְהֵן שְׁעַת
 הֵתֵר. אָבֵל אִם הִגִּיעַ הַדָּם לְמִזְבֵּחַ כְּמִצְוֹתוֹ וְאַחַר כֶּן לָן
 הַבֶּשֶׂר אוֹ הָאֵימורִין. אוֹ שְׁנִטְמָא הַבֶּשֶׂר אוֹ הָאֵימורִין. אוֹ

הדם והבשר כולו דגרסינן בפ"ק דמעילה (דף ו' וז') אמר ר' יוחנן כי אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא שיצא מקצתו אבל יצא כולו לא, ופירש"י שיצא מקצת הבשר ולא יצא כולו דמיגו דמהניא זריקה למקצת שבפנים מהני נמי לההוא מקצת שיצא אבל יצא כולו לא וכו' דכמו דליתיה לבשר דמי אמר רב פפא לא אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא אלא שיצא בשר אבל יצא דם אין זריקה מועלת ליוצא ותניא כוותיה משמע בהדיא דדם אפי' יצא מקצתו אין זריקה מועלת דהא בשר אין זריקה מועלת בו אלא ביצא מקצתו ובההוא גוונא אמר דבדם אין זריקה מועלת. ומ"ש או שיצא מקצת הבשר קודם זריקת דמים וכו' שהרי היה לו שעת היתר לאכילה. כלומר ואח"כ זרק הדם וכמ"ש לעיל בסמוך דזריקה מועלת כשיצא מקצת הבשר:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שִׁיצָא הַבֶּשֶׂר או הָאֵימורִין לַחוּץ. או שִׁיצָא מִקְצַת הַבֶּשֶׂר
 קֶדֶם זְרִיקַת דָּמִים. בְּכָל אֵלוֹ וְכִיּוֹצֵא בָהֶן אֵין מוֹעֵלִין
 בְּשֶׁאֵר בְּשָׂרָן שֶׁהֵרִי הָיָה לוֹ שְׁעַת הֵתֵר לְאַכִּילָה כְּמוֹ
 שֶׁבְּאַרְנוֹ:

דף קב:

עין משפט א. הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פ"ד הי"ט

הביא אשם תלוי ונודע לו שלא חטא ל או שחטא ודאי.
 אם עד שלא נשחט ירעה עד שיפלו בו מום ויפלו דמיו
 לנדבה מפני שלבו של אדם דנה על עונותיו והואיל ועל
 ספק הפרישו גמר בלבו להקדיש. הפריש אפלו על פי
 עדים והוזמו יפלו דמיו לנדבה. ואם אחר שנשחט נודע
 לו. הדם ישפך והבשר ישרף כשאר פסולי המקדשין.

ל. כסף משנה: הביא אשם תלוי ונודע לו שלא חטא וכו'. בכריתות רפ"ו (דף כ"ג): המביא
 אשם תלוי ונודע לו שלא חטא [אם עד שלא נשחט] יצא וירעה בעדר דברי ר"מ וחכ"א
 ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה ובגמרא במאי פליגי ר"מ סבר כיון דלא צריך
 ליה לא מקדיש ליה ורבנן סברי מתוך שלבו נוקפו גומר ומקדיש תנא בין שנודע לו שחטא
 ובין שנודע לו שלא חטא פליגי ר"מ ורבנן. ומ"ש הפרישו אפי' ע"פ עדים והוזמו יפלו דמיו
 לנדבה. שם (דף כ"ד) א"ר יהודה אמר רב מודים חכמים [לר"מ] באשם תלוי שהוזמו עדיו
 שיצא וירעה בעדר מ"ט ע"כ לא פליגי רבנן עליה אלא היכא דאפרשיה על פי עצמו דאמרי'
 לבו נוקפו אבל היכא דע"פ עדים אפרשיה לא הוה סמוך עילויהו דעדים דסבר דילמא
 אתו אחרים ומזמי להו מתיב רבא שור הנסקל אינו כן וכו' בפלוגתא אשם תלוי שהוזמו
 עדיו ר' אלעזר אומר הרי היא כמנחת קנאות וכו' תצא לחולין ר"י אמר ירעה עד שיסתאב
 וימכר ויפלו דמיו לנדבה ופסק רבינו כר"י לגבי רב ועוד דרבא דבתרא הוא מתיב לרב
 ואע"ג דשני שינויא דחיקא הוא. ומ"ש רבינו יפלו דמיו לנדבה. כלומר אחר שרעה עד
 שנסתאב. ומ"ש ואם אחר שנשחט נודע לו הדם ישפך והבשר ישרף וכו'. שם במשנה. ומ"ש
 נודע לו אחר שנזרק הדם הבשר יאכל וכו'. ג"ז שם במשנה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

נודע לו אחר שנזרק הדם. הבשר יאכל לפניהם ככל
האשמות:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ה ה"ג

הפגול והנותר^מ וצריד של מנחות הרי הן כראשון
לטמאה ומונין בהן ראשון ושני לפיכך מטמאין את
הידים בכביצה. ואין הפגול והנותר מצטרפין אף על פי
ששעורן שוה בכביצה הואיל וטמאת הידים מדבריהן.
אבל שאר האכלין מצטרפין שאין אכלים טמאין
מטמאין את הידים עד שיהיו כביצה:

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ב ה"ד

במה דברים אמורים לפסול האוכל^נ עצמו ולאסרו
באכילה. אבל למנות בו ראשון ושני הרי זה ספק. פיצד.

מ. כסף משנה: הפיגול והנותר וכו'. בסוף פסחים (דף ק"כ) תנן הפיגול והנותר מטמאים את הידים ובסוף פ"ד דמעילה (דף י"ז) תנן שהפיגול והנותר אינן מצטרפין לטומאת ידים מפני שהיא מדרבנן. ומ"ש אבל שאר אוכלין מצטרפים. שם במשנה כל האוכלים מצטרפים זה עם זה לפסול את הגויה בכחצי פרס. ומ"ש וצריד של מנחות. בפ"ב דחולין (דף ל"ז) בעיא דלא איפשיטא ובפרק המנחות והנסכים (דף ק"ב ע"ב) אמרו דלא מיבעיא ליה אלא מדאורייתא דאילו מדרבנן פשיטא ליה דמונין ראשון ושני ופירש"י צריד של מנחות קורטי קמח הצרוד במנחה ואין שמן נכנס לתוכו וקי"ל חיבת הקדש מכשרת מונים בו ראשון ושני כלומר אם נטמא מטמא אחרים או לא. ומ"ש ששיעורן בכביצה. בסוף פסחים איכא מ"ד ששיעור פיגול ונותר לטמא את הידים הוי בכזית ואיכא מ"ד דהוי בכביצה. ופסק בה רבינו להקל בדרבנן: כתב הראב"ד כמה דבריו מבולבלים ומה ענין ערבוב צריד של מנחות וכו' ולדעת רבינו י"ל דסמך אהיה דפרק המנחות והנסכים שכתבתי בסמוך דמדרבנן פשיטא ליה דמונים בו ראשון ושני:

נ. כסף משנה: ומה שכתב במה דברים אמורים לפסול האוכל עצמו וכו' אבל למנות בו ראשון ושני. בפרק ב' דחולין (דף ל"ו) גבי בעיא דצריד של מנחות בעיא דלא איפשיטא ויש

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com

נָגַע אֶכֶּל שְׁנַטְמָא בְּלֹא הֶכְשֵׁר בְּאֶכֶּל שְׁנֵי שְׁהֶכְשֵׁר הָרִי זֶה
הַשְּׁנֵי סִפֵּק מִפְּנֵי שְׁהֶרְאוֹ שׁוֹן לֹא הֶכְשֵׁר:

עין משפט ג.ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"ב

הָאוֹמֵר הָרִי עָלַי בְּמַחְבֵּת וְהֵבִיא בְּמַרְחֶשֶׁת. בְּמַרְחֶשֶׁת
וְהֵבִיא בְּמַחְבֵּת. מֵה שְׁהֵבִיא הֵבִיא וַיְדִי חֻבָּתוֹ לֹא יֵצֵא.
וְאִם אָמַר זֶה לְהֵבִיא בְּמַרְחֶשֶׁת וְהֵבִיאוֹהָ בְּמַחְבֵּת. או
בְּמַחְבֵּת וְהֵבִיאוֹהָ בְּמַרְחֶשֶׁת. הָרִי זֶה פְּסוּלָהּ. וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא
בְּזֶה. וְכֵן הָאוֹמֵר הָרִי עָלַי שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנוֹת לְהֵבִיֵּאן בְּכָלִי
אֶחָד וְהֵבִיֵּאן בְּשְׁנֵי כָּלִים. בְּשְׁנֵי כָּלִים וְהֵבִיֵּאן בְּכָלִי אֶחָד.
מֵה שְׁהֵבִיא הֵבִיא וַיְדִי חֻבָּתוֹ לֹא יֵצֵא. שְׁנֵי אֶמֶר 'כַּפֶּאֶשׁ
נְדֻרָתָ לֵה'':

לתמוה על רבינו שהוא עצמו כתב בפרק שמיני מהלכות אלו בפשיטות שמונים בו ראשון ושני ונ"ל שטעמו שם כמ"ש שם דאיתא בפרק המנחות והנסכים דלא מיבעיא אלא מדאורייתא דאילו מדרבנן פשיטא ליה דמונים מיהו ה"מ כשנטמא הצריד טומאה דאורייתא וכדפירש רש"י שם דאז חיבת הקדש מכשרתן ואף על פי שלא הוכשר כמי שהוכשר דמי ומדאורייתא מספקא לן אי מונין בו ראשון ושני ומדרבנן פשיטא לן דמונים משום דטומאה דאורייתא היא אבל בטומאת ידים שהיא דרבנן איכא למימר שלא החמירו בו רבנן למנות בו ראשון ושני אפילו מדרבנן ובפ"ח מיירי כשנטמא הצריד טומאה דאורייתא ולפיכך פסק דמונים בו ראשון ושני מדרבנן מיהא אבל הכא דמיירי בטומאת ידים שהיא דרבנן כתב שהדבר ספק כמ"ש בד"א לפסול האוכל עצמו וכו' אבל למנות בו וכו' לאו אין צריך לומר שאם נגעה טומאה וכו' דסמיך ליה קאי אלא ארישא דמילתא שכתב גבי ידים מסואבות חיבת הקדש מכשרתן:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"ג

אמר אלו להביא בכלי א אחד והביא בשני פלים או להביא בשני פלים והביא בכלי אחד הרי אלו פסולין. לא קבען בשעת הנדר אלא אמר הרי עלי שני עשרונות ובשעת הפרשה קבען והפרישן בשני פלים וחזר והביאן בכלי אחד הרי אלו פשרים שנאמר 'פאשר נדרת' ולא פאשר הפרשת. אמר הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד והביאן בשני פלים. אמרו לו בכלי אחד נדרת. הקריבם בשני פלים הרי אלו פסולין. הקריבם בכלי אחד הרי אלו פשרים:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"ד

אמר הרי עלי שני עשרונות להביא בשני פלים והביא בכלי אחד. אמרו לו בשני פלים נדרת. הקריבן בשני פלים הרי אלו פשרים. הקריבן בכלי אחד הרי אלו פשרים שנתערבו:

ס. כסף משנה: (ב-ג) האומר הרי עלי במחבת והביא במרחשת וכו'. משנה בפרק המנחות (דף ק"ב:). ויש בספרי רבינו חסרון מטעות סופר שכתוב אמר להביא בכלי אחד וצריך להגיה ולכתוב אמר אלו להביא בכלי אחד. ומה שכתב לא קבען בשעת הנדר וכו'. שם בגמרא (דף ק"ג):

ע. כסף משנה: אמר הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד וכו' עד כשתי מנחות שנתערבו. הכל משנה שם: